

➤ TUSKE ÉS GYOPÁR 2. ➤

ÁRNYEKBÁB

„A lehetetlen jelzót pontosan
az ilyen könyvekre találták ki.

– Könyvvel mentem világgá blog

finep
selection

REZEDA RÉKA

REZEDA RÉKA

ÁRNYÉKBÁB

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

Nyöszörgő bitó

BASTIEN

Egy héttel a napkirály búcsúztatása előtt...

NYIRKOS HIDEG VOLT A PINCESZOBÁBAN. A bitó a sarokban állt, alatta faszék, puritán és kíméletlenül praktikus.

Bastien fázott. Egész testét rázta a hideg, úgyhogy megfeszítette az izmait, hogy ne lássák a többiek. A magasságos egy trónszerű székben ült a fal mellett, megfáradt arcán bágyadt nyugalom. Damien mellette állt, meredten nézte az akasztófát.

Hálásnak kell lennem, mondogatta magának Bastien, hálásnak kell lennem, hogy legalább ő nem bukott le.

Mégis szorított a torka.

A bakó a kötelet igazgatta, méregette.

Hosszúra hagyja, gyors lesz, eltörik, nem fog szenvedni...

Nem szűnt a torkában a görcs.

Az én hibám, én vettem rá, szabadságot ígértem neki, és kötelet kap helyette...

Lilioszag csapta meg. Merzen lépett mellé, száján puha mosoly, hatalmas felsőtestén gyopármintás felöltő. Túl szűk volt rá, feszült a mellén, ráadásul szakadt volt, és véres.

Máskor csípős megjegyzés tolult volna Bastien nyelvére, de a bitó megnyikordult a hóhér ügyködése miatt, és a torkában ragadt a szó.

– Mit csinálsz itt, kicsi Bastien? – kérdezte Merzen. – Meguntad az agyagkatonáidat?

Bastien nem vágott vissza.

– Lépj közbe – suttogta. Fegyelmezni próbálta a hangját, de kihallatszott belőle a kétségbeesés. – Mondd, hogy a te rabszolgád! Nincs több *szellem* az udvarban, mond, hogy kell neked...

Merzen végigmérte, gerincborzoló tekintete hosszan időzött Bastien arcán. Szája lágy mosolyba görbült.

– Mit tennél meg érte?

(sercenő tincsek sikamlós ujjak)

Bastien karján égnek meredtek a pihék. Teste lebénult, nem nyílt a szája...

Beszélg már, beszélj!

De körbefonta a nyirkos hideg, megdermesztette az ajkát. Hideg volt a lelkében is, mély pinchideg. Mindene zsidadt.

Nyikordult a bitó, és ő magához tért.

– Bármit – krákokta. Nehéz volt a nyelve. – Bármit.

Merzen szája fülig szaladt, ahogy csillogó szemmel végigmérte. Húrként feszültek a pillanatok, és hiába a hideg, Bastien tarkóján lecsordult egy verejtékcsepp.

– Naiv kicsi Bastien – horkantott Merzen. – A Könyvlopás a legnagyobb eretnokség. Még Arzaren sem menthetné meg ezt a nyomorultat.

Tudta. Tudta, hogy ez lesz a válasz, mégis elnehezült a gyomra. Az ajtó megcsikordult, merev arcú könyvkatonák léptek be rajta, és... és közöttük Glyndiel Thornrage.

Észak egykori grófnéjának haja szőke lehetett, de mostanra piszkos-szürkére fakult, meggyötört arcának mélyén tompa fényű szempár bújt.

Bastien csak egyetlenegyszer látta élénknek, amikor megígérte neki, hogy kijuttatja Merzen börtönéből, ha elhozza neki a Könyvet. Amikor a nő elhitte, hogy tíz nyomorúságos rabév után újra találkozhat a lányával. *Sivriel*, lehelte, a hangja megfiatalodott, és könny szökött a szemébe.

Szégyen mart Bastien gyomrába, olyan kíméletlenül, hogy a szája belsejébe kellett harapnia. Faképnél hagyta Merzent, és leült az egyik székre a bitóval szemben, ott magába kushadt, és lenézett remegő térdére.

Legalább kivitték volna a főtérre...

Nem valószínű, hogy Glyndiel Thornrage nyilvános kivégzésre vágyott, de még az is jobb lenne, mint ez a fullasztóan szűk pince, ahol döngölt a föld, és mézskő az ég.

Sosem engedték volna a napvilágra.

Nem, sosem kockáztatták volna, hogy kiderüljön, mi történt a Könyvvel.

A bakó nem tévózott. Szakavatott mozdulatokkal igazította a hurkot, és mire Bastien feleszmélt, Glyndiel Thornrage már ott állt azon a túl egyszerű széken, vállát hátrahúzta, nyakát kiegyenesítette. Dühödő tűz gyúlt a szemében.

Bastienre nézett, és ő állta a pillantását. Magába szívta Glyndiel haragját, és megfürdette magát benne, hagyta, hogy a büntudat körbenyalja, bekapja és ízekre rágja a lelkét. Moccant a hóhér, recscent a bitó. Nyikorgott és tovább nyikorgott...

A nő vonaglott.

Ne...

Iszonyat dobbant Bastien testében.

A nyaka... Nem tört el a nyaka...

Nem bírta nézni, de kellett, *nem akarom*, megérdemled, te ölted meg, nézd!

És nézte.

És nézte.

És nézte.

Nyöszörgött a bitó, a habcsók édes volt, és kemény, koponya recscent kardmarkolat alatt, és ő érezni akart, gyászolni, sírni, fájni, de helyette belé kúszott a jól ismert, áldott tompulás, és már máshol járt, teste-lelke zsibbadt, ahogy körbefonta az üresség.

ELSŐ FEJEZET

Vorongolban

BASTIEN

SERCEG A TŰZ A KANDALLÓBAN, és forró a dézsa vize, mégis fázom. A puritán lakosztály ürességtől kong. Kurta priccs, rücskös kőrisasztal, két faszék, egy böhöm szekrény – ez minden berendezés, meg a sarokban a dézsa, amiben nyakig merülve mosom az arcomat.

Nem mosom, súrolom.

A szappan fagygyúszagú, csípi a szememet, de muszáj folytatni, még nem vagyok elég tiszta. Víz alá dugom a fejemet, beszappanozom a tarkómat.

(le kell csutakolnom muszáj le kell mosnom merzent)

Nem.

Nem, nem, nem, Merzen halott, és én Volkol udvarában vagyok.

Kifújom a levegőt, kiöblítem a hajamból a szappant. Kilépek a dézsából, és megtörölközöm egy durva szövésű vászonlepedőben. Sajog a bőröm a dörzsöléstől; nem baj, *ez jó fájdalom*, olyan, amit én irányítok, olyan, ami kis időre elszibbaszt, és lecsendesíti a *szörnyemet*.

Mélyen a levegőbe szippantok, magamba szívom a pattogó fahasábok füstös szagát. Benn tartom a lélegzetet.

Egy.

Kettő.

Három.

Kifújom, már nem viszketek olyan nagyon.

Azután is rendbe jöttem, sőt, Glyndiel Thornrage halála után is. Nem veszíthetem el a fejemet, csak mert idegen terepen vagyok. Merzen eszén túljártam, és Volkolén is túljárhatok, túl *kell* járnom rajta, hogy kiszabadíthassam a kishúgomat...

Merzennél okosabb voltál, susogja a fejemben Glyndiel Thornrage. *Volkol viszont nálad okosabb.*

Elhessentem a gondolatot, és magamra húzom a priccstre készített lenvászon hálóinget. Karistolja a kiázott sebeket a hátamon. Vorzelda meg a rohadt karikás ostora...

Lefekszem. A Vorongolba vezető út az unokanővérem oldalán minden erőt kiszívott az izmaimból, muszáj aludnom néhány órát az esti fogadás előtt.

A hátam fájdalmasan lüktet, ezért az oldalamba gördülök. A lábam lelóg az ágyról, felhúzom a mellkasomig. A pokróc vékony, a matrac rövid és göröngyös. A valeriek kényelmetlen fekhelyeken alszanak, mert úgy tartják, ha túl mély álomba merülnének, Arzaren szelleme elrabolná a lelküket. Legalábbis anyám így mesélte gyerekkoromban.

Lenyúzott medvebőr terül el a kőpadlón – feltápszokodom, és a derékajhoz vonszolom. Az állat fejét a bőrével együtt preparálták ki, vi-csorgó fogain villózik a tűzfény. Az ágyra terítem, és belesüppedek a naftalinszagú szőrmébe. Magamra húzom a kecskebőrökből összefércelt takarót. Már nem fázom annyira.

Ha a valeriek tényleg ilyen ostobaságokban hisznek, akkor talán nem is lesz olyan nehéz túljárni az eszükön.

A lépteim visszhangot vernek a vorongoli palota folyosójának kőpadlóján. Balról és jobbról egy-egy őr kísér, nem azért, hogy felügyeljenek, csak az utat mutatják. Volkol nyilván pontosan tudja, hogy kettőnél több őrrel is el tudnék banni.

Ahogy azt is, hogy sehova sem mennék Vilriel nélkül.

Ma érkeztünk Vorongolba, és még delelőre sem járt, amikor Vorzelda Volkol elé rángatott. Mondtam neki, hogy látni akarom Vilrielt, de a nagyapám rám parancsolt, hogy pihenjek, és közölte, hogy majd az esti lakomán találkozhatok a húgommal.

Befordulunk egy keskeny átjáróba. Hiányzik az otthonom. Tilnarol tágas folyosói és napfényben fürdő szalonjai után kietlenek a szűkös közlekedők, hidegek a sötét termek és kurta nappalok. Lőrésszerű ablakok szabdalják a falat, kilátni a városra.

Tilnarol csipkézett tornyait késő őszi napsugár mosta estebéd idején, Vorongol zömök bástyái már délestén árnyékba borulnak. Viszket a nyakam a kecskebőr kaftánban, de legalább megengedték, hogy megborotválkozzak, és végre tiszta ruhában lehetek. Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor engedtek mosakodni a két holdhós út alatt, amit Vorzelda csűrhéje kíséretében eltöltöttem a vadonban, arról pedig nem is álmodhattam, hogy borbélypengét kapok a kezembe.

Alig ismertem magamra, amikor megpillantottam a tükörképemet a dézsa vizében. Az arcom csontos volt, és beesett, a pillantásom űzött, a hajam loncsos, lenőtt a vállamig...

Nagyot fújok, és meghúzom a vékony bőrszíjat, amivel kontyba fogtam. Végigsimítok simára borotvált államon. Mindent megtettem, hogy a lehető legrendezettebb külsővel mutatkozhassak Vilriel előtt. Biztosan halálra van rémülve, de ha ápoltnak és összeszedettnek lát, talán megnyugszik egy kicsit.

A kísérőim megtorpannak a trónterem kapujában. A kétszárnyú ajtónál két strázsa várakozik, kérdés nélkül tárják ki előttem.

Belépek. Én vagyok az első vendég, ami jó. Legalább felmérhetem a terepet.

A parasztház méretű kandallóban ropog a tűz, kovácsoltvas tartókban fáklyák lobognak a csontfehér falakon. A terem végében monsturmként tornyosul Volkol márványlépcsős csonttrónja.

Hosszú asztal terpeszkedik a csarnok közepén: most még üresek rajta a cseréptányérok, de biztosan roskadásig pakolják majd étellel, amikor Volkol megérkezik.

Öt vaskos támlájú szék áll az asztal két oldalán, meg egy göcsörtös mintákkal faragott trónszerűség az asztalfőn. A kandalló mellett egyetlen őszülő inas. Porszürke csuhát visel, mint a valeri szolgák általában, meg van szaggyatva az alja, olyan egyenesek rajta a rojtok, mintha tudatos gondossággal tépték volna meg.

A férfi mereven meghajol előttem.

Nincs hozzászokva, hogy külhoniak előtt hajlongjon.

Várom, de nem mozdul többet, nem kísér az asztalhoz.

– Vazernok kreznäk kol indras? – *Melyik a helyem?* Kényesen ügyelek, hogy jól megkoppantsam a „k” betűket, és a nyelvem alá fojtsam a zárt magánhangzókat, amikor valeriül kérdezek.

A szolga rám bámul. Udvariatlanul hosszan néz. Még mindig nem szól.

Krasnak.

Így hívta anyám a néma cselédeket, akik jelen lehettek a legtitkosabb tárgyalásokon is, mert Volkol kivágatta a nyelvüket.

Nagyot nyelek, és leereszkedem az asztalfőtől legtávolabbi helyre. A *krasnak* beazonosíthatatlan torokhangot hallat.

Kitárul az ajtó.

Vorzelda lép be egy zömök, rövid nyakú, varkocsos férfi oldalán. Peclesen vonulnak, mintha rugókon járnának. A fickóra ugyanúgy rávarrták a valeri uralkodócsalád címerállatát, mint Vorzeldára, de a kép csáléra sikerült, a sakál füle a férfi állára csúszott. Nyilván nem volt elég hely a kurta nyakon.

Korzol az, Vorzelda ikertestvére. Ő cipelte Vorongolba Vilrielt, még hozzá külön kísérettel. A kezem ökölbe szorul a tehetetlenségtől. Ha együtt utazunk, megtaláltam volna a módját, hogy kiszabadítsam a kishúgomat. Akkor elmenekülhettünk volna...

Elnyesztem az izmaimat. Nem mutathatom ki az érzéseimet, így is túlságosan sebezhető vagyok. Tudják, hogy Vilriel a gyenge pontom.

Az ikrek cserzett bőrcsizmát és bárányprem kaftánt viselnek. Tilnarolban elképzelhetetlen, hogy valaki kabátban jelenjen meg az uralkodó fogadásán, itt azonban túl hideg van az olyan mezei dolgokhoz, mint az illem.

Vorzelda rám fintorog, és az asztalfő melletti székhez lép. Korzol vele szemközt helyezkedik. Nem ülnek le.

Nocsak, mégis akadnak illemszabályok! Nyilván a nagyfejedelemnek kell elsőként helyet foglalnia, ezért nem mutatta meg a *krasnak* a székemet.

Nincs kedvem felállni, de nem baj, hiszen külhoni vagyok. Nem kell ismernem a szokásaikat, és még a hasznomra fordíthatom, ha tájékozatlannak hisznek.

Tudatosan nyegle mozdulattal dőlök neki a széktámlának. Fájdalom hasít a hátamba, elfojtok egy szisszenést.

Beleborzongok az emlékbe, hogyan táncoltatta meg rajtam Vorzelda az ostorszíjat, amiért testvérgyilkosnak neveztem.

Rá kellett vennem, hogy bántson, annyira bántson, hogy fel kelljen fednie a vaspántos láda tartalmát. Egész úton magával cipelte, és amikor egy felderítő pár nappal korábban lezuhant egy szikláról, és összezúzódott a térdkalácsa, Vorzelda magához rendelte a hét lakattal lezárt csomagot, majd mindenkit elzavart. Percekkel később a sérült katona a saját lábán tért vissza a társaihoz. Nem lett tökéletes a térde, de idővel felépült.

Mágiatartály.

Mágiatartály volt a ládában, és Vorzelda valamiért óriási becsben tartotta, pedig a varázslóktól hemzsegő Valerienben biztosan nem ritkaság az ilyen holmi. A gyanú belém vájta a karmait, és onnantól kezdve nem is eresztett.

Bizonyosság kellett.

Addig hergeltem Vorzeldát a halott nővérével, akinek a kivégzésében a rossz nyelvek szerint ő maga is részt vett, amíg elő nem rántotta az ostorát. És még azután is, amíg már biztos nem lettem benne, hogy muszáj lesz meggyógyítania, ha élve akar átadni Volkolnak.

Alig voltam magamnál, amikor előhozatta a vaspántos ládát, de jól hallottam a szavait, a szavakat, amik azóta is kísértenek:

– Nem érdemled meg a Holdanya áldását.

Azután elővette a Könyvet.

Meggyógyított, éppen csak annyira, hogy utazni tudjak. Azóta is sajog a hátam, de sokkal jobban sajog a tudat, hogy Valerien három

háború után végül megszerezte, amire a legjobban vágyott: immár az övék Arzália legbecsesebb ereklyéje.

Volkolé a Könyv... És kétlem, hogy pusztán olvasgatni akarja...

Kényszeredett mosolyra húzom az ajkamat, és mélyen Vorzelda szurokfelete szemébe nézek.

– Micsoda megkönnyebbülés. Már féltem, hogy a nagyapánk talpához ragadt a nyelved.

Vorzelda végigmér.

– Jobban tetszett, amikor borotváért meg mosakodóvízért rimánkodtál. – Az arcomhoz hajol, keserű szaga van, mint a brómos lőrénnek, amivel Tövishonban kezelték a tarifabetegségemet. – Csakhogy az arzáli szenny lemoshatatlan. Örökké bűzleni fogsz tőle, mindegy, mennyire csutakolod magad.

(viszket viszket viszket a tarkóm)

Meredten nézem Vorzelda kezét. Véresre van rágva a körme. Mint az enyém.

Fintorogva a levegőbe szippantok.

– Akkor hogy lehet, hogy illatosabb vagyok nálad?

Vicsorra rándul az ajka. Helyes. Most, hogy felmérgecséztetem, talán kiszedhetem belőle, amit tudni akarok.

– Ugye biztos helyre vittétek a Könyvet? – somolygok, és csendben reménykedem, hogy valamelyiküknek megered a nyelve.

– Nem arzáli pancserek vagyunk – vonja fel a szemöldökét Vorzelda –, hogy valami nyikhaj hercegecske ellopathassa az orrunk elől.

– A legvédeztebb börtönünkben van, és a fél *brozongil* azt felügyeli – fecseg Korzol –, úgyszólván esélyed sincs...

Szóval Volkol elit mágusai védik az ereklyét. Nem meglepő.

– Te teljesen hülye vagy? – könyöklő oldalba Vorzelda az öccsét.

– Most meg mi van? – Korzol megvonja tekintélyes méretű vállát. – Úgysem tudja ellopni. Csak a családi tetoválásunkkal nyitható az ajtó.

Vorzelda orrlýuka kítágul.

– Légy szíves, add oda neki a *brozongalok* beosztását is.

– Dehát azt csak anyánk ismeri.

Elvigyorgodom. Vorzelda rám mered, csontos keze az elmaradhatatlan ostor nyelére vándorol.

– Mocskosul érik neked még egy verés.
– Vigyázz, Vorzi – szól közbe Korzol –, nagypapa azt mondta, sértetlenül hozzuk el neki az örökösöket.

Hah!

Vorzelda egy árnyalatnyit sápad. Még szélesebbre húzom a vigyort.

– Jaj, nagypapa... – sipákolom. – Kaphatnék egy párnázott széket?

– Meg ne próbáld!

– Annyira sajog a hátam!

– Arzaren pöcsére, szerzek neked egy *harmoniót*, csak fogd be a pófádat!

– Jobb, ha sietsz – figyelmezteti Korzol, majd kedélyesen hozzám fordul. – Tudod, kuzin, a törvények szerint, ha kezdetét vette a Vérföld, csak külön engedéllyel részesülhetsz mágikus gyógyításban. Más különben azonnal kiesel.

Vorzelda gyilkos pillantást vet az öccsére: nem csoda, Korzol épp most húzta keresztbe a tervét, hogy kitérjön engem a versenyből a gyógyítással.

Nem bírom tovább: felröhögök.

– Jól sejtem, hogy Korzol herceg nem a legélesebb kés a fiókban?

– Ne sértegess! – húzza fel az orrát Korzol. – Nem vagyok kés. Legfeljebb pallos. Illetve, legalább pallos. Na jó, legalább szablya, legfeljebb pallos. De lehetek kopja...

– Hogy te mekkora barom vagy... – sziszegi Vorzelda az öccsének.

– Le sem tagadhatnád, hogy a fivéred.

– Remélem, nem csak a szájhősködéshez értesz – veti oda most nekem.

– Ha olyan nagyon reméled – felelem lustán elnyújtva –, akkor miért próbáltál csalárdul kiejteni?

– Mert nem ülhet egy arzáli mocskos Valerien trónján.

– Félsz tőlem. – Megengedek magamnak egy kihívó mosolyt. – Megrémít, hogy Volkol engem kegyel.

– Te egy senki vagy! – Vorzelda arca megrándul, a hangja magasra ível. – Déli jöttment, egy megbízhatatlan külhoni, ráadásul bűvtelen! Én hűséges vagyok, egész életemben a nagyfejedelmet szolgáltam...

– Elég rövid a memóriád, ha már elfelejtetted, mit mondott Volkol ma reggel.

Egyik ivadékomb sem olyan okos, mint te vagy. Egyikük sem méltó anynyira a figyelmemre, mint te.

Vorzelda kivillantja a fogait.

– Csak azért mondta, hogy a bizalmadba férközzön!

Tudom.

– Remélem, megnyered a holdpróbákat és velük Valerien trónját. – Végigsimítok a székem rücskös karfáján. – Ezt is *nekem* mondta. Nem neked.

Nem teszem hozzá, hogy igaza van. Ezer éve Volkol felmenői kormányozzák Valerient, és még sosem ült a trónon külhonban nevelkedett nagyfejedelem.

Gyerekkoromban be kellett magolnom az összes valeri uralkodó családfáját, és egyetlen esetre sem emlékszem, amikor idegen földre házasítottak ki egy valeri hercegnőt. Anyám volt az első a dinasztiából, aki arzáli herceggel lépett frigyre. Anyám, aki az élete árán is megvédett...

A szívem elnehezül, de nem, nem, nincs időm most ezen búslakodni. Gondolkoznom kell, muszáj!

Miért adta Volkol a lányát Gordenhez, ha le akarta rohanni Arzáliát? Mert nem kétséges, hogy régóta szövögette ezt a tervet. Ő és az elődei. Hiába buktak el kétszáz éve a Második Könyvháborúban, sosem tettek le róla, hogy leigázzanak minket. És most elérték a céljukat.

– Hogyan formálhatnál jogot Valerien trónjára? – Vorzelda áthajol az asztalon, az arcomba fröcsög. – Fogalmad sincs a szokásainkról! Még azt sem tudod, hogy a Holdanya földi helytartójának asztalához senki nem ülhet le, amíg ő maga helyet nem foglal.

Dehogynem tudom.

Nyöszörögve kitarul az ajtó.

Volkol lép a terembe. Komótosan mozog, de nem erőtlenül, egész egyszerűen csak nem siet. Lila pántokkal telifűzött, ritkás varkocsa a háta közepét verdesi, szögletes arcán kitüremkednek a csontok. Hártyavékonynak tetszik felettük a jégfehér bőr. Hosszú ujjai karmokként görbülnek egy pöttöm, ében hajú kislány csontos vállán.

Vilriel!

Egész testemben dobban a szívem.

A kishúgom csonttá és bőrré aszott: durva bocskorba dugott lába, akár két szalmaszál, gyapjúkabátja alatt vézna a karja, mint egy növen-dékfa gallya.

Volkol ajka moccan, de nem hallom, mit beszél, nem hallok mást, csak az ütemes lüktetést a fülemben. *Tam. Ta-tam.*

Vilrielt nézem, de ő nem pillant rám. A semmibe mered, úgy bámul, hogy megbotlik, és hasra is esne, ha Volkol nem tartaná meg. Az asz-talhoz vezet, hanyag fejmozdulattal számúzi Vorzeldát, és a húgomnak kínálja a megürült széket.

Mindenki letelepszik. Nagyon nehéz, de elszakítom Vilrieltől a te-kintetemet, és Vorzeldára sandítok. Ő olyan savanyú képpel ereszkedik le a húgom mellé, mintha izzó szénbe ülne.

Felszegem az államat. Minél elutasítóbban bánik Volkol Vorzeldával, ő annál idegesebb lesz. És az ideges emberek hibáznak.

Egyetlen hely marad üresen. *Vajon kinek terítették még?*

Volkol lomha mozdulattal int a *krasnak*nak, mire a férfi távozik. Egy perc múlva visszatér, vállán friss zöldségekkel, barnára sült cipóval és aranyárga sajtokkal megrakott fatálat egyensúlyoz. Vilriel még min-dig a tűzbe bámul.

– Nahát – álmélikodik Korzol –, paradicsom!

Volkol rápillant, olyan arccal, mintha csak most venné észre, hogy ott van.

– Bastien Oakheart helyét foglalod.

Korzol nem veszi észre a hangjában bujkáló élt.

– Ő ült le oda...

Volkol nem felel, de a tekintetében villanó rideg parancsot még Kor-zol is felfogja. Feltápáskodik, átadja nekem a helyét, és leül a nővérével szemben. Nem nagyon zavarja, hogy az asztal végébe számúzték, ellen-ben aggodalmas arccal lesi a paradicsomokat, mintha félne, hogy lábat növesztenek, és elszaladnak.

A *krasnak* hús-vörös bort tölt a kupámba, miközben Volkol görbe kis-ujját a homlokának támasztva méreget. Diónyi paradicsomot vesz a bal

kezébe, lassan forgatja meg. A narancsos gumó kicsinek és egészségte-
lennek tűnik a pirosuló arzáli zöltséghez képest.

Otthon mindenki tudja, milyen hitvány Valerien termőtalaja. Min-
denki tudja, hogy kétszáz esztendeje, a Második Könyvháborúban a va-
leriek nemcsak a Könyvet akarták elbitorolni, hanem a gazdag földeket
is. Valerien akkor elbukott, de most...

Megborzongok. Hallottam, miről pusmognak Vorzelda csatlósai es-
ténként, a pattogó tűz mellett. Tudom, mit suttogtak a fülébe a hír-
szerző mágusok.

Tilnarolt lerohanták.

Gorden halott.

Teljes megsemmisülés.

A két holdhó, amit Vorzelda csürhéjével töltöttem, meg-megállva
a végvárakban, elég volt Volkolnak, hogy uralma alá hajtsa Arzáliát.
A Merzen halála után szétzilálódott birodalom kártyavárként omlott
össze.

Megugrik a gyomrom.

Vajon maradt valami Tilnarolból? Mi történt Luciennel? Damien-
nel? *Sivrielle?*

Nem. Nem akarok Sivrielre gondolni.

Nagyot nyelek, hogy megnyugtassam kavargó gyomromat. *Vilriel*, ő
itt van, órá kell koncentrálnom. Őt még megmenthetem.

A pillantását keresem, de elnéz mellettem.

Miért?

A kupám mögé rejtem az arcomat, belekortyolok a borba. Híg, sa-
vas. *Arra* az éjszakára emlékeztet, a Fellegvárban.

*Harang döndülése, felbőffenő alkohol, Tilnarol tornyai részegen tekereg-
nek, tenyeremben nyirkos üvegpalack...*

Végigszalad a hátamon a hideg. Azóta csak a napkirály búcsúztatóján
ittam alkoholt, de nem most van itt az ideje a finnyáskodásnak.

– Lakomázzatok! – Volkol sápadt ajkai közé dugja a paradicsomot,
és a fatálra mutat.

– Almát nem kapunk? – Vilriel tekintete a semmibe réved, a hangja
tomba, mintha üveg mögül szólna.

Nézz rám, fohászokodom, de hiába.

– Hamarosan megkapod az almád maradékát. – Volkol lomha mosolyra húzza a száját. Vilriel a tányérjára bámul. – És most fogyaszatok!

Korzolnak nem kell kétszer mondani: felmarkol két fürt paradicsomot. Vorzelda ráfintorog, és elvesz egy szemet a közös tálból.

Ez meglep. Tilnarolban általában a szolgák szedték nekünk az ételt.

Volkol hátradől a székén: talán nem éhes. Vilriel az ölébe ejti a kezét, és nem néz se jobbra, se balra.

– Kérsz, kis hercegnő? – Korzol Vilrielre pislog, odacsúztat neki egy szelet kenyeret, és fájdalmas sóhajjal még két paradicsomtól is megváglik.

A húgom rá se pillant az ételre.

– Egyél – mondom szelíden. – Nagyon lefogytál.

Vilriel szemhéja megremeg. Végre rám néz, még a száját is eltátja.

– B-bátyó? – Nagyot nyel. Könnyek gyűlnek a szemébe.

– Itt vagyok. – Megkeményítem magam, és átnyúlok az asztalon, megragadom hűvös kezét. *Hideg riadalom. Meleg szeretet. Bársonyos öröm. És valami... valami nem odavaló.*

Egy cafatnyi... idegen... úr. Olyan, mint... mint valami... hiány.

Vilriel féltősen elmosolyodik. Bátorítón visszamosolygok. A szívem dobol, alig fér el a mellkasomban. Hát itt van, itt van, él, jól van, minden rendben...

Lelkében moccan az úr. Felém kap.

Elrántom a kezemet.

Mi a Könyv volt ez?

Mindegy. Mindegy, mi ez, mert Vilriel itt van, és csak ez számít.

– Meg kell erősödnöd – suttogom. Mélyen a szemébe nézek, és elképzelem, hogy csak mi ketten létezzünk, mint régen, amikor bezárkóztunk a szobájába, és a macskájával játszottunk.

Ő aprót biccent, és engedelmesen a szájához emeli a falatot.

– Nocsak. – Volkol előredől. – Akad azért, akire hallgat a hercegnő.

Telipakolom a tányéromat. A foszlós kenyér és az omlós sajt menyetei az inas sózott húshoz képest, amit Vorzeldától kaptam – persze csak minden másnap, pedig volt elég ennivaló.

A sajt érett és sós, de a kandallóban imbolygó lángok látványa megédesíti a szám ízét. Tűzfény csókolta szoba sejlik fel bennem: egy fekete tornyos kastély, narancsízű ajkak meg a lány, aki a pattogó lángoknál is tüzezebb, és akinek az emlékétől átforrósodik az arcom és feldobol a szívem.

Idegcsitő, irányíthatatlan reakciók.

Gyűlölöm, hogy a szívverésem nem hallgat az eszemre, nem akarok Sivrielle gondolni, de képtelen vagyok elűzni őt. Egyetlen, csupán *egyetlen* pillanatig engedem, hogy kitöltse a szívemet.

Mélyet kortyolok a levegőből, mintha itt ülne mellettem, mintha még most is ölelne balsamos méhviaszillata...

Elég.

Sivriel nemcsak elárult, de még hazudott is róla, még akkor sem volt őszinte, amikor állítólag szeretett.

Sosem szeretett, duruzsolja a szörnyem Glyndiel Thornrage hangján. Csak azért hazudott szerelmet, hogy bosszút álljon rajtad. És te pont azt kaptad, amit érdemeltél.

A szívem megkeményedik, mint a túlsütött hús. Nem foglalkozhatok most Sivriel árulásával. Arra kell koncentrálnom, amit befolyásolni tudok.

Megragadok egy keményre érlelt sajtcockát. Az illem azt kívánná, hogy komótosan egyek, de ha neki akarok látni Vorzelda módszeres kiszigerelésének, habzsolnom kell. Amikor az utolsó morzsát is eltüntettem a tányérról, hátradőlök.

Kín hasít a hátamba. Fájdalmas nyögés tolul a számra – ezúttal nem fojtom magamba.

Volkol rám néz: élesen, mint egy héja – csakhogy a préda nem én vagyok. Elfojtom a kaján vigyort.

– Mi történt veled? – Volkol hangja kimért. Gyanakvó.

Néma a terem. Vorzeldára kapom a pillantásomat – csak egyetlen másodpercre, de ügyelek rá, hogy Volkol észrevegye.

Vorzelda horogra akadt halként ficereg. Vigyorogni lenne kedvem, helyette riadt kifejezést erőltetek az arcomra.

– Semmi.

Volkol Vorzeldára mered.

Ő összezsugorodik a tekintete alatt.

Egy perc néma csend. Kettő. Hangosan sercen a tűz.

– Bocsáss meg! – Vorzelda arcát nem csak a lángok festik vörösre. –

Bocsáss meg, nagypapa, én...

– Felség.

Vorzelda szemében félelem csillan.

– Bocsáss meg, felség, én... elvesztettem a fejem...

– Megparancsoltam, hogy *sértetlenül* hozzátok el az örökösöket. Te pedig éhezted és megkorbácsoltad a vetélytársadat.

Megüli a termet a csönd.

Korzol megköszörüli a torkát.

– Én sértetlenül hoztam el Vilriel hercegnőt.

A fogamat csikorgatom. Vilriel csont és bőr. Nem mondhatnám, hogy sértetlen állapotban van, és alig egy hete érkezett, tehát az utazás alatt kellett lefogynia. Máskülönben viszont tudom, hogy nem hajlandó húst enni, zöldegekből pedig nem nagy választék akadhatott a fagyott vadonban. Ráadásul láttam, milyen gondosan kínálgatja Korzol ennivalóval.

Volkol sokáig hallgat.

– Egyikőtök sem teljesítette a feladatát – mondja végül, miközben ráérvösen egymáshoz illeszti hosszú ujjait. – Nem hoztátok el nekem Lucien herceget.

Hideg borzongás csusszan végig a gerincemen.

– Lehetetlen lett volna...

– Nem kezdjük el a próbákat nélküle – jelenti ki Volkol.

A hagyomány szerint minden örökösnek részt kell vennie a holdpróbákon, leszámítva a hat év alatti gyerekeket és a várandós asszonyokat. De álmomban sem gondoltam, hogy Volkol ezúttal sem tesz kivételt... Álmomban sem gondoltam, hogy a bátyám is kell neki...

– Tilnarol elesett, és Lucien herceg elmenekült – mormolja Korzol.
– Hogyan bukkanhatnánk a nyomára?

Ó, *Garziel valagára!*

Én tudom. Én tudom, és tudja Volkol is...

Nem kell Lucien nyomára bukkanniuk. Keresniük sem kell, mert...

– Lucien el fog jönni hozzám. – Volkol az üresen álló székre pillant, ajka hátborzongató mosolyra nyúlik. – És az érkezése napján kezdetét veszi a Vérhold.

Utálatos gombóc növekszik a torkomban. Az ostoba bátyám Vorongolba tart, és fogalma sincs, hogy Volkol hazudik, fogalma sincs, hogy semmi esélye elnyerni a trónt...

Arzarenre, nem kellene, hogy érdekeljen Lucien sorsa! Nem és nem, egyedül Vilriel kell, hogy érdekeljen!

– Leigáztam a birodalmát – folytatja Volkol –, megöltem az apját. Az egyetlen esélye...

– Ha megnyeri a holdpróbákat. – A hangom reszelős. – És megszerzi Valerien trónját.

Volkol biccent. A mozdulat ráérős, kimért. Olyan emberé, akinek rendelkezésére áll a világ összes ideje.

Hosszan, némán ülünk.

Korzol foga alatt még rastog a kenyérhéj, de senki más nem eszik. Vilriel csöndesen mered maga elé. Pattanásig feszülnek az izmaid, úgy várom, hogy a *krasnak* elvigye a tálát, és meg hozza a főételt. A legenda szerint jó ötszáz éve az egyik örökös levesbe fojtotta a vetélytársát a Vérhold alatt – Vorongolban azóta nem szolgálnak fel levest.

Pirosra sütött bölénycombok érkeznek kökénybogyóval és rókagombával. Zsíros hússzafa és bükkfafüst illata kering, de az étvágyam elillan, ahogy Lucien üresen várakozó székére pillantok.

Leerőltetem a főételt, majd a desszertként feltálalt mézes pitét. Tilnrolban nincs lakoma húsz fogás alatt, de most még a három is sok. Korzollal felváltva kínáljuk Vilrielt, ám ő éppen csak csipeget.

Vorzelda olyan meredten nézi a tányérját, mintha el akarna bújni a pitében. Van mitől félnie. Volkol nem büntette meg, de egyfolytában őt vizslatja. Vorzelda veszettül feszíti a rágóizmait.

Remélem, begörcsöl az állkapcsa.

Amikor Volkol végez az evéssel, a *krasnak* tálára pakolja a maradékot. Korzol még rág, de hiába nyúl az utolsó falat sütemény után, elvesz az előle a tálát.

Vorzelda, aki többé nem tetheti, hogy a tányérja a világ, rámarkol a saját térdére, és felpillant Volkolra.

A nagyfejedelem hátradől. Vorzeldára emeli csontos-szálkás kezét.

– Új feladatot szánok neked – mondja.

A hercegnő kimereszi a szemét.

– Miféle... feladatot?

– A legnemesebbet.

Vorzelda a varkocsa után kap, gyűrögetni kezdi a fonat végét.

– De nagy... felség...

– A fivéred már megáldatott. Nem is lehetne részed nagyobb megtisztelésben.

– Korzol férfi. Én... ha... ha... ha megáldatnék...

– Nem vehetnél részt a holdpróbákon. – Volkol szeme ravaszul csillog. – De vannak más jelöltek. Biztosan te is fontosabbnak tartod az utódlást a trónnál.

Utódlás.

Megfeszülök. Vorzelda egy szemétláda, megérdemli, hogy kiessen a versenyből, de mégis... Vilrielt is ugyanígy vetették volna oda Dele-
ren hercegének. Senki nem kérdezte, akar-e egy ismeretlen férfi menyasszonya lenni. Akarja-e, hogy kiszolgáltassák egy idegennek a testét. A lelkét.

Remeg a gyomrom. Azt hittem, Valerienben, ahol nők is versenybe szállhatnak a trónért, másképp mennek a dolgok, de Volkol tekintete acél, a szava törvény.

– Egy hét múlva megkötöd a termékenységi csomódat azzal, akit kijelölök neked.

Valerienben nem házasodnak. Csomót kötnek, a Holdanya földi helytartójának rendelése szerint, és ha az egyesülésből egy évig nem fogan gyerek, kibontják a csomót, és mással kötik össze magukat.

Ebben a kis lélekszámú államban az utódok körül forog a világ.

– Igen, felség. – Vorzelda hangja elcsuklik. Úgy kapaszkodik a varkocsába, mint hajótörött a mentőövbe.

– Nagyapa.

– Igen, nagyapa.

Volkol szélesre húzza a mosolyát. Lélektelen, begyakorolt mozdulat, nincsenek mögötte érzések.

Hideg zsibogás futkározik a testemben.

– Ki lesz a csomóm másik végén? – szűri a fogai között Vorzelda. – Ki lesz a kötelem?

– Nem passzióból küldtem Arzáliába a lányomat. – Volkol felemelkedik az asztaltól. Követjük a példáját. – Bármily förtelmes lény volt, Arzaren Oakheart vérében isteni erő rejtett, aminek maradéka fellelhető az ivadékaiban is.

Volkol negédesen elmosolyodik. Megszédülök, és felzúg a fülemben a vér. *Nem, ez nem, ez nem lehet, ugye nem...?*

– Az unokafivéred lesz a köteled.

Borzalom szúr a gyomromba.

– Ha kegyes hozzád a Hold, mire Lucien herceg megérkezik, már Bastien Oakheart gyermekét fogod várni.

MÁSODIK FEJEZET

Éles a kacsacsont

SIVRIEL

NEM TÖRTÉNT KÖZTÜNK SEMMI – bizonygatom. – Csókolózunk, ennyi.

Amariel nagyot csap a döngölt padlóra. Egymással szemben üldögélünk a börtöncellában. Ég a fülem, biztos vörös is. Amariel eleinte tapintatosabb volt, de már két hónapja vagyunk összezárva, és egyre zavarba ejtőbbek a kérdései.

– A *Szinte őszinte* játék lényege, hogy háromból csak egyszer hazudhatsz – oktat, mintha nem tudnám a szabályokat, mintha nem folyton ezt játszanánk, mert nincs más, amivel elüthetném az időt, és mert amíg az idióta kérdéseire adott még idiótabb válaszokon töröm a fejemet, addig sem kell arra gondolnom, micsoda szörnyűségeket művelhetnek Bastiennel a valeri rokonai. – Ha csalsz, felfalom a mai fejadagodat!

Amariel vigyorog. Elképesztő, hogy még ezen a sötét, nyirkos, csatornabűzös helyen is képes vigyorogni, ahol minden kő szénfekete, nincsenek színek, nincs szürke... Hiányzik a *szürke*.

– Nem csalog.

– Bastien nem mert hozzád nyúlni?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nagyot nyelek. Tényleg valahogy így történt, valamikor egy másik életben, Tövishon egyik hálótermében, felettünk néhány emelettel. Azt hittük, lesz időnk. Lesz időnk komótosan haladni, ráérősen felfedezni egymást, ahogyan az egzotikus ételeket kóstolja az ember.

De aztán Bastient elrabolták, Valerien lerohanta Tövishont, bebörtönöztek, és Bastien nélkül az idő szétfolyik, mint a kiontott vér.

Ujjaim Vorzelda ostorszíjának nyomára csúsznak a nyakamon. Már nem fáj, ez nem, csak a szívem.

Amariel azt mondja, szépen kifakult a sebhely, de a bőröm érdes maradt, és folyton magához vonzza a kezemet, mint valami szűnni nem akaró viszketés. Újra és újra emlékeztet a szörnyetegre, aki elvette tőlem Bastient.

Amariel felvonja a szemöldökét.

– Már megint Vorzeldára gondolsz?

– Ennyire nyilvánvaló?

Barátnőm elvigyorodik.

– Eljártsszam neked? – Már köti is varkocsba a haját egy feslett rongydarabbal. Szétterpeszti a lábát, vérmesen püffeszi a pofazacskóját, és hadonászni kezd egy összecsavart pendelyből rögtönzött korbáccsal.

– Most nincs kedvem játszani – morranok, amikor fültövön talál a pendely.

– Akkor dühöngj egy kicsit, hátha jobb kedved lesz.

– Talán máskor. – Vorzelda ócsárlása kellemes időtöltés, de csak ideig-óráig könnyíti a saját bűnöm terhét, és miután a haragom elszáll, csak még súlyosabb a büntudat.

– Mit szólnál, ha újrafonnám a hajadat? – kérdezi Amariel tettetett derűvel. – Kicsit összekuszálódott.

– Az jó lenne. Köszönöm.

Legalább hátat fordíthatok, és elrejthetem az arcomat.

Könnyek csípi a szememet, az önutálat könnyei, de nem engedem, hogy lecsorduljanak.

Amariel kibontja a fonatból szutykos, bodorodó tincseimet, és az ujjaival fésüli át a fürtöket. A hajam áporodott halszaga emlékeztet rá, milyen régóta vagyok idelent, de Amariel hűvös érintése ellazít, a fejbőröm kellemesen bizsereg.